

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupen Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2013, č. j. JMK 83895/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 A 63/2013 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 11. 9. 2012 v 8.05 hodin, došlo k dopravní nehodě na účelové komunikaci v katastru obce Bořitov, při níž žalobce (stěžovatel) řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X. Lustrací v evidenční kartě řidiče bylo zjištěno, že stěžovatel má od 1. 5. 2012 platnou blokaci řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Rozhodnutím Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí, oddělení dopravně správních agend ze dne 10. 6. 2013, č. j. MBK /42295/2012/DP/473/2012-12, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona, ačkoli nebyl držitelem

řidičského oprávnění podle § 81 zákona. Podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, současně mu byl podle § 125c odst. 5 zákona uložen zákaz činnosti spočívající v zakazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a v souladu s § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích povinnost hradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2013, č. j. JMK 83895/2013, sp. zn. S-JMK 83895/2013/OD/Fö, bylo odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí zamítnuto.

[3] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně. V podané žalobě namítl, že mu nebylo známo, že ke dni 11. 9. 2012 dosáhl 12 bodů, neboť oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k odevzdání řidičského oprávnění mu nebylo řádně doručeno. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 A 63/2013 - 25, byla žaloba zamítnuta. Soud dospěl k závěru, že žalobci bylo oznámení řádně doručeno uložením v souladu s § 23 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu stěžovatel podal kasační stížnost; namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí.

[5] Stěžovatel připustil, že se dne 4. 4. 2012 dopustil dopravního přestupku, ale s ohledem na skutečnost, že předchozí přestupek spáchal 24. 7. 2011, byl v dobré víře, že „vybodován“ není. Oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k vrácení řidičského oprávnění neobdržel.

[6] Nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatel spatřuje v postupu krajského soudu, který neprovedl žádná šetření týkající se okolností doručení oznámení o dosažení 12 bodů stěžovateli. Oznámení mu mělo být doručeno uložením, písemnost však bez svého zavinění nemohl ve stanovené lhůtě vyzvednout, neboť byl služebně v zahraničí. Oznámení o uložení zásilky (aviso) stěžovatel ani jeho manželka v poštovní schránce nenašli, nebylo postaveno najisto kam a zda vůbec doručovatelka zásilku vhodila, resp. zda poštu doručovala stálá či náhradní doručovatelka. Stěžovatel přitom nemá jinou adresu, než adresu trvalého pobytu. Není povinností žalobce sám si „hlídat“ počet bodů, je povinností správního orgánu na tuto skutečnost upozornit. Náhradní doručení oznámení bylo vyloučeno, neboť stěžovatel se v rozhodné době nezdržoval v místě doručení, nadto dne 11. 9. 2013 uplynul rok, kdy mu byl řidičský průkaz zadržen, tím uplynula zákonná doba 12 měsíců, po kterou řidičské oprávnění pozbyl a prokazatelně neřídil, v případě zamítnutí žaloby by byl trestán za stejné provinění dvakrát, řidičský průkaz by měl zadržený po dobu 24 měsíců.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné s tím, že jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak vlastní rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu s platnou právní úpravou řízení o přestupcích, práva žalobce byla respektována, v podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě v řízení před krajským soudem.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu.

[8] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, je přípustná, podmínky řízení byly splněny.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle kterého: „I. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. II. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Konkrétní důvody, v nichž by měla spočívat nesrozumitelnost napadeného rozsudku, stěžovatel neuvedl. Napadený rozsudek nelze označit za nesrozumitelný. Je zjevné, na základě jakých právně významných skutečností soud rozhodl. Výrok rozsudku je konzistentní a logicky vyplývá ze skutkových a právních závěrů, k nimž soud dospěl. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí, stěžovatel konkrétní námitky nevznáší. Vedle již citovaného rozhodnutí lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, podle kterého je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu dána, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“, popř. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, podle kterého „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.“ Krajský soud se vypořádal se žalobními námitkami, právní argumentaci stěžovatele o neúčinnosti doručení odmítl jako nedůvodnou. Rozhodnutí se opírá o skutkový stav řádně, úplně a zákonně zjištěný ze správního spisu. Závěr o nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů není na místě.

[11] K namítanému nesprávnému posouzení právní otázky účinnosti doručení oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k odevzdání řidičského oprávnění ze dne 11. 4. 2012 a z něho vyplývající tvrzené nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, činí soud následující závěry. Krajský soud, se ve svém rozhodnutí, zcela v souladu s vymezením žalobních tvrzení zabýval převážně otázkou doručení oznámení o dosažení 12 bodů. Na základě správního

spisu zjistil, že oznámení o dosažení 12 bodů bylo stěžovateli doručeno na adresu jeho trvalého pobytu. Jelikož stěžovatel nebyl zastižen, byla mu dne 13. 4. 2012 zanechána výzva k vyzvednutí zásilky zároveň s poučením o právních důsledcích jejího nevyzvednutí. Úložní doba trvala od 14. 4. 2012 do 23. 4. 2012.

[12] K otázce doručování ve správním řízení se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011 - 54, v němž mimo jiné vyložil, že „[k]samotnému institutu doručování ve správním řízení je předně třeba uvést, že na rozdíl od předchozí právní úpravy (§ 24 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů), kdy obligatorní podmínkou pro účinné uložení písemnosti bylo, že její adresát nebyl v místě doručení zastižen, ačkoliv se tam zdržoval, je nyní platná právní úprava doručování (§ 19 a násl. správního řádu) koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě je pouze to, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo možno mu písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle § 20 správního řádu (§ 23 odst. 1 správního řádu).(...)“ a dále „Z iniciativy adresáta bylo možné pokusit se účinky fikce doručení zvrátit, a to postupem dle § 24 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 41 správního řádu, podle kterých mohl adresát požádat o prominutí zmeškání úkonu (dle novelizovaného znění správního řádu lze, za stejných podmínek, žádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena). Přecházelo však na něj důkazní břemeno prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Stěžovatel nicméně o prominutí zmeškání úkonu nepožádal a svou argumentaci vedl v rovině tvrzení, že účinky fikce náhradního doručení vůbec nemohly nastat, neboť k tomu nebyly splněny zákonné podmínky.“ Příslušný správní orgán v dané věci postupoval řádně, pokud zásilku adresovanou stěžovateli uložil, neboť podmínka pro uložení písemnosti podle § 23 odst. 1 správního řádu byla splněna, po marném uplynutí lhůty 10 dnů nastala ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení. Závěry krajského soudu jsou správné včetně konstatování, že uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž bylo oznámení stěžovateli oznámeno, stěžovatel pozbyl řídičské oprávnění.

[13] S ohledem na shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, pokud poukázal na zákonný institut určení neplatnosti doručení v případě, že písemnost stěžovatel bez vážného důvodu a svého zavinění nemohl vyzvednout. Bylo tedy především na samotném stěžovateli, aby prokázal, že pro dočasnou nepřítomnost nemohl uloženou písemnost vyzvednout a zároveň případně uplatnil i námitky proti záznamu bodů v registru řidičů. Námitka stěžovatele, že krajský soud neprováděl šetření ohledně jeho pracovní cesty neobstojí, neboť v průběhu celého správního řízení stěžovatel neuvedl o této cestě žádné podrobnosti, tvrzené skutečnosti žádným relevantním způsobem nedoložil a není nad to ani zřejmé, jakého konkrétního šetření ze strany soudu se stěžovatel domáhá. Námitka stěžovatele, že nebylo provedeno šetření ke zjištění, která poštovní doručovatelka zásilku do schránky vhodila a zda tak vůbec učinila a zda poštu doručovala poštovní doručovatelka stálá nebo náhradní se objevuje až v podané kasační stížnosti. Jde o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil nově a k níž soud v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Soud odkazuje na své předešlé rozhodnutí ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68 podle kterého: „Je povinností žalobce tvrdit skutečnost a navrhopvat pro ně důkazy, na základě kterých se domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nesplnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, tedy nedostatek procesní aktivity účastníka, má v

řízení před správními soudy, stejně jako v civilním řízení, za následek neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene. Rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu určuje tedy žalobce jak tím, že označí část rozhodnutí (jeho výroky), proti kterým jeho žaloba směřuje, tak i tím, že vymezí důvody (skutkové i právní), pro které má být rozhodnutí správního orgánu soudem přezkoumáno. Smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s. je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl soud rozhodovat v předchozím řízení.“

[14] Pokud stěžovatel namítal, že o dosažení počtu 12 bodů ke dni dopravní nehody nevěděl, dospěl soud k následujícímu závěru. Stěžovatel se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tím, že řídil motorové vozidlo, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění. Ve smyslu § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích postačí u přestupku zavinění z nedbalosti (ledaže by zákon o přestupcích nebo jiný zákon stanovil zavinění ve formě úmyslu). Krajský soud se správně vypořádal s otázkou vnitřního psychického vztahu pachatele (stěžovatele) k protiprávnímu jednání, jehož se dopustil. Oznámení o dosažení 12 bodů bylo stěžovateli řádně doručeno uložením a po uplynutí lhůty 5 pracovních dnů stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění. Stěžovatel dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení v důsledku spáchání 6 přestupků, projednaných v blokovém řízení, měl a mohl tedy důvodně předpokládat, že limitního počtu bodů dosáhl a mohl též očekávat, že bude vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Přesto motorové vozidlo dne 11. 9. 2012 řídil. Rozhodnutí žalovaného bylo správné. Správné jsou v tomto ohledu i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně.

[15] Není zřejmé, kam směřuje námitka stěžovatele, že dne 11. 9. 2013 uplyne rok, kdy mu byl řidičský průkaz zadržen a byl by tedy za stejné jednání trestán dvakrát, neboť by mu byl řidičský průkaz zadržen de facto po dobu 24 měsíců. Je třeba oddělit dvě samostatné skutkové podstaty, prvou je skutečnost, že se žalobce dopustil přestupku dne 4. 4. 2012 a tím dosáhl počtu 12 bodů, což mělo za následek ztrátu řidičského oprávnění. Druhou skutečností je věc nyní projednávaná, tedy uložení pokuty a sankce zákazu řízení v důsledku přestupku spáchaného dne 11. 9. 2012, kterého se dopustil tím, že řídil motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 360/2000 Sb., ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění podle § 81 zákona.

V. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou. (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.)

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení vzniklo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu